

عنوان مقاله:

مفهوم حقیقت و زیبایی عرفان و ظهور آن در معماری دوران اسلامی

محل انتشار:

فصلنامه عرفان اسلامی، دوره 14، شماره 53 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسنده:

خسرو ظفرنوایی - استادیار گروه ادیان و عرفان، دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکزی

خلاصه مقاله:

مساله زیبایی در نهاد همه انسان ها به ودیعه نهاده شده است، بنابراین تشخیص زیبایی و رفتن به دنبال زیبایی ریشه در روح ما دارد، و در حقیقت انسان نیاز دارد که در ارتباط با زیبایی باشد. بنابراین بدون زیبایی روح در تاریکی و خشونت ماده و در سیطره کمیت ها باقی می ماند، کار زیبایی با انسان در حقیقت جلب نظر اوست در جهت گسیختن از کمیات و پرداختن به کیفیات تا حیات او طراوت و معنا پیدا کند. و در واقع رابطه ای که بین حقیقت و معنا با زیبایی وجود دارد از این جهت تبیین می گردد که زیبایی نمودی است از کمال و یا حقیقت. در مقاله حاضر سعی شده است از روش تحلیلی و توصیفی و مطالعات کتابخانه ای به تعریف حقیقت و زیبایی و ارتباط بین این دو از دیدگاه اندیشمندان اسلامی پرداخته شود و در نهایت نمود این مفاهیم و در واقع تجلی محتوا و حقیقت در کالبد معماری دوران اسلامی مورد بررسی قرار گیرد. با دقت در یک اثر زیبا علاوه بر این که حس زیبایی جویی انسان اشباع می شود به دریافت کمال نیز نائل می گردد. که این امر در معماری دوران اسلامی با وجود گذشت سالیان دراز از خلق آنها به دلیل پیوند عمیق هنرمند با معانی و حقایق ازلی مشهود است. بنابراین هر قدر رابطه بین سه مفهوم (حقیقت، زیبایی و هنر)، بیشتر و عمیق تر باشد درک بهتر و مفید تری از زیبایی و کمال به وجود می آید و انسان هنر مفید و انسانی را زیبا تلقی خواهد کرد و همچنین توانایی در خلق آثاری زیبا و کمال گرا و در بردارنده حقیقت مطلق را خواهد داشت.

کلمات کلیدی:

زیبایی، حقیقت، هنر، معماری دوران اسلامی، جهان بینی اسلامی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1311531>

